

1939 november 6.

HÉTFŐ REGGEL

Eltemették hát „Feld tatát“ is, „a világ legöregebb színigazgatóját és színművészt“ ezen a boros novemberi vasárnapon... A rákoskereszturi temetőben sokszáz főnyi közönség gyült össze bucsuztatására, a közönség nagy része bizony maga is jóval túl az ötven esztendőn... Persze képviseltette magát szinte minden, a színházzal kapcsolatos hivatalos szervezet: az Országos Színészegyesület, a Színigazgatók Szövetsége, a Szerzők Szövetsége, ott voltak a magán-színházak vezetői, ott volt nagyon sok színész, a magyar színpadok sok veteránja, ma filléres nyugdíjasok, valamikor Feld Zsiga felfedezettjei, primadonnái, sztárjai. A koporsó fölött koszorúk tömege, piros, fehér, zöld szalagjaikon színházak, pályatársak bucsuznak a halottól. Köröskörül könnyező színészek, akiknek szeme ezuttal nem glicerintől nedves... Hevesi

főrabbi méltatta Feld Zsigmondnak Budapest megmagyarosítása körüli hervadhatatlan érdemeit, hiszen ő adott helyet a magyar szónak a főváros utolsó német színházában. Azután Hidvégi Ernő beszélt az Országos Színészegyesület nevében, amelynek Feld Zsigmond örökös disztagja volt. Elmondotta, milyen rengeteg tehetséget fedezett fel az öreg színigazgató, hány ember köszönhette neki karrierjét és hány tehetséget köszönhetett neki a magyar színészet. Azután ráhullottak a göröngyök a sirra: a függöny lehullott. (A Színészakamara a temetésen nem képviseltette magát.)